

## Chương 12

### Sinh Tử

**M**ột mình rời khỏi bệnh viện, tôi cố gắng không quay đầu lại. Dù yêu anh đến mức nào, tôi cũng không thể làm nhân vật nữ phụ trong câu chuyện tình yêu của người khác.

Mây đen như đè nặng trên đầu, hạt mưa quất vào da thịt nhưng tôi không cảm thấy giá lạnh. Chỉ là mỗi bước đi, lồng ngực tôi lại đau nhói, đến hít thở cũng đau buốt vô cùng. Tôi ôm ngực, nở nụ cười tự giễu. “Cảnh An Ngôn, mày trở nên yếu đuối như vậy từ lúc nào? Đến một chút thương tâm cũng không chịu nổi, một chút đau khổ cũng không thể vượt qua hay sao? Mày có thể, mày không phải Hứa Tiểu Nặc. Không có anh ấy, mày vẫn có thể kiên cường sống tiếp.”

Theo hàng đèn đường dài dằng dặc, tôi rảo bước mỗi lúc một nhanh. Tôi cho rằng việc đi nhanh sẽ giúp tôi thoát khỏi tình cảnh khốn cùng. Nhưng khi nhìn thấy công viên Lục Hồ quen thuộc ở phía trước, tôi bất giác đi chậm lại. Chiếc xích đu hồi nhỏ tôi thích nhất nằm cô độc trong mưa gió. Tôi đi vào công viên, ngồi xuống chiếc xích đu và nhắm mắt. Chiếc xích đu đung đưa bất chấp cơn mưa xối xả. Tôi mơ hồ nghe thấy tiếng cười vô tư lúc nhỏ. “A... Anh ơi, đẩy em lên cao một chút, cao nữa đi anh... A...”

Cảnh Mạc Vũ tung tôi lên không trung, càng tung càng cao. Cơ thể rơi tự do, trái tim tôi bị kích thích nên đập rất mạnh, tôi hưng phấn hét lên...

Vậy mà bây giờ, chiếc xích đu mới đung đưa hai lần, lồng ngực tôi đã đau nhói. Tôi không thở nổi, chân tay mất cảm giác, trước mắt tối sầm, tôi ngã từ trên chiếc xích đu xuống đất. Túi xách trên vai tôi rơi xuống, đồ trong túi văng tung tóe. Tôi đứng dậy định nhặt đồ nhưng mới bước hai bước tôi lại ngã khụy xuống.

Trong đêm mưa gió, công viên không một bóng người.

Tôi không còn sức để đứng dậy, nhịp tim ngày càng bất thường. Cảm giác này, dường như tôi đã từng trải qua. Tôi nhớ ra rồi, hồi nhỏ, có lần tôi bị bắt cóc, bọn bắt cóc nhốt tôi vào một chiếc lồng sắt, đàn chó hoang sủa âm ỉ bên ngoài. Thỉnh thoảng chúng thò móng vuốt vào trong lồng, sượt qua làn da tôi. Tôi sợ hãi cuộn chặt người.

Khi đó, tôi cũng có cảm giác như lúc này. Sinh khí từ từ rút khỏi cơ thể tôi. Tôi nhìn chằm chằm về phía cửa ra vào, đợi Cảnh Mạc Vũ đến cứu tôi... Tôi tin

chắc anh sẽ đến, anh sẽ không để tôi chết trong cái lồng lạnh lẽo đó, anh sẽ không để đàn chó hoang xé xác tôi.

Tôi đợi suốt một ngày, cuối cùng Cảnh Mạc Vũ cũng xuất hiện. Khi anh ôm tôi vào lòng, tôi không còn thấy sợ hãi, cảm giác đau buốt nơi lồng ngực cũng biến mất. Nhưng lần này tôi không đợi được anh. Anh đang ở bên giường bệnh của Hứa Tiểu Nặc, nắm chặt tay cô không muốn buông. Có lẽ chỉ đến khi mất đi, con người mới biết điều gì là quan trọng.

Ý thức dần trở nên mơ hồ, trước mắt tôi tối đen, tôi nghĩ đến ba... Không! Tôi không thể chết, tôi dùng chút sức lực cuối cùng để lần tìm chiếc điện thoại.

Điện thoại di động chắc chắn nằm đâu đó quanh đây nhưng tôi cố hết sức cũng không tìm ra. Tôi hiểu tại sao Hứa Tiểu Nặc thà tự sát cũng chỉ cầu mong được nhìn thấy anh, ở bên anh vào giây phút cuối cùng. Khi đối mặt với cái chết, nỗi đau lớn nhất không phải nỗi đau thể xác mà là vì lưu luyến, lưu luyến người nào đó, tình yêu của ai đó...

Tôi thật sự muốn gặp anh một lần, muốn nói với anh nhiều điều.

Tôi muốn nói với anh: “Nếu anh yêu cô ấy thì hãy quý trọng cô ấy, đừng đợi đến khi mất cô ấy, anh mới muốn nắm tay cô ấy.”

Tôi muốn nói: “Hãy ở bên cạnh ba. Ba già rồi, ba thật sự già rồi... Ba không thể chịu đựng sự mất mát thêm một lần nữa...”

Tôi còn muốn nói: “Anh đừng áy náy. Anh đã làm rất nhiều việc cho em, nhiều hơn em mong muốn...”

Đột nhiên, điện thoại của tôi đổ chuông, là bài hát tôi thích nhất: “Xin hãy nói cho em biết em yêu anh là một sai lầm. Đừng để em cô độc trong đêm dài... Vì anh, em đã hy sinh rất nhiều nhưng điều đó lại khiến em đau đến mức không thể nói ra. Vì em yêu anh giống con thiêu thân lao vào ngọn lửa...”

Nhờ tiếng nhạc, cuối cùng tôi cũng tìm thấy chiếc di động. Ngón tay run rẩy sượt trên màn hình không biết bao nhiêu lần, tôi mới nghe được giọng nói của Cảnh Mạc Vũ.

Trong đêm mưa gió tuyệt vọng này, giọng anh vô cùng ấm áp: “Ngôn Ngôn? Ngôn Ngôn, em đang ở đâu?”

“Em đang ở... xích đu...” Giọng nói yếu ớt của tôi trong tiếng gió mưa thét gào.

“Ở đâu cơ? Anh không nghe rõ...”

Giọng nói sột ruột của anh đột nhiên biến mất, màn hình điện thoại đen sì, tôi sờ thế nào nó cũng không có phản ứng. Tia hy vọng cuối cùng đã tắt, tôi nhắm nghiền hai mắt, thể xác và linh hồn cùng chìm trong hố đen vô tận.

Nếu còn cơ hội, tôi chỉ muốn nói với anh câu cuối cùng: “Anh, anh đừng nhớ em...”



**T**ôi mở mắt, cảm giác rất ấm áp và dễ chịu. Trời đã sáng hẳn, xung quanh toàn là màu trắng và mùi thuốc khử trùng. Tôi đang nằm trên chiếc giường đơn màu trắng. Trên người tôi còn cố định bảy, tám sợi dây, nối với máy điện tim.

Một người đàn ông trung niên xa lạ ngồi bên cạnh giường tôi nằm, da ngăm đen, mái tóc lộn xộn, người phả ra mùi thuốc lá, diện mạo có vẻ hiền lành. Thấy tôi tỉnh lại, ông ấy thở phào nhẹ nhõm. “Cuối cùng cô cũng tỉnh lại!”

Tôi nở nụ cười yếu ớt với ông ấy: “Chú đã cứu cháu ạ?”

Ông ấy gật đầu. “Đúng vậy!” Sau đó, ông ấy kể đầu đuôi câu chuyện cho tôi nghe.

Hóa ra, ông ấy làm công việc đưa cơm ở quán ăn, nghe giọng thì có vẻ là người phương Bắc. “Tôi mang cơm đến công viên cho bảo vệ, trên đường về nhìn thấy cô bị ngất ở bãi cỏ... Tôi định gọi điện thoại thông báo với người nhà của cô, không ngờ điện thoại di động của cô bị hỏng, không thể mở máy. Nói thật lòng, tôi không muốn lo chuyện bao đồng, sợ gặp phiền phức, nhưng thấy cô ngất lịm ở đó, trời lại mưa to, tôi không cứu cô, có lẽ sẽ chẳng ai đến cứu... Nghĩ đi nghĩ lại, tôi quyết định thử vận may nên mới đưa cô tới bệnh viện.”

Tôi nở nụ cười gượng gạo. Thời buổi này, không trách tình người đen bạc, chỉ trách lòng người khó lường. Không ai biết, một trái tim nhiệt tình sẽ nhận được lòng cảm kích hay sự tổn thương. Trong khi đó, nhiều tờ báo còn đổ thêm dầu vào lửa, ra sức đưa tin về những câu chuyện, người làm việc tốt chuốc họa vào thân, thành ra ai nấy đều học cách bảo vệ “trái tim nhiệt huyết” của mình.

Người đàn ông nói tiếp: “Đến bệnh viện, bác sĩ nói cô bị bệnh gì đó, tóm lại rất nghiêm trọng, cần cấp cứu ngay... May mà trong ví của cô có tiền, có thể nộp trước tiền đặt cọc, bác sĩ mới đưa cô vào phòng cấp cứu. Nếu không, cô đã gặp nguy hiểm rồi.”

Lần này tôi không cười nổi nhưng trong lòng mừng thầm, may mà tôi không phải làm phẫu thuật nên không cần người nhà ký tên.

Thấy tôi tỉnh lại, người đàn ông tốt bụng cũng yên tâm, thu dọn đồ ra về. Tôi định đưa ông ấy tất cả số tiền còn lại trong ví nhưng ông ấy không chịu nhận, cứ

chối đây đây rồi chạy khỏi phòng bệnh, giống như sợ bị tôi hãm hại. Ông ấy vội đến mức không để lại số điện thoại cho tôi.

Sau khi truyền hết chai nước, tôi đang chuẩn bị giật đám dây nhợ cắm trên người để về nhà thì cô y tá vừa chạy đến vội ấn tôi xuống giường. “Cô không thể xuống giường, hãy nằm ở đây nghỉ ngơi vài ngày.”

“Tôi không sao.” Ngực tôi không còn đau nữa, tôi cảm thấy cơ thể không có gì bất thường.

“Không sao ư? Cô thử xem nhịp tim của cô đi!”

Tôi ngược mắt nhìn đường cong trên máy điện tâm đồ nhưng không nhìn ra nhịp tim của tôi có gì khác lạ. Mãi đến khi bác sĩ tới kiểm tra phòng, tôi mới biết, tôi bị mắc bệnh tim.

Khi hai chữ “bệnh tim” vang lên bên tai, tôi giật mình kinh hãi, bởi hai chữ này trong ký ức thời niên thiếu của tôi biểu hiện cho cái chết bi thảm nhất.

Bác sĩ quan sát điện tâm đồ, vội vàng an ủi tôi: “Cô đừng căng thẳng quá, bệnh viêm cơ tim của cô không nghiêm trọng! Lúc bình thường chẳng khác gì người khỏe mạnh. Chỉ vì lần này cô mệt mỏi quá độ cộng thêm bị kích thích, tinh thần lên xuống thất thường mới dẫn đến nhịp tim không bình thường. Chỉ cần cô tích cực điều trị, giữ thái độ lạc quan, chú ý ăn uống và nghỉ ngơi nhiều hơn, tránh vận động kịch liệt, tránh tình trạng quá xúc động thì sẽ không có gì đáng ngại. Tuy vậy, nếu cô không tích cực điều trị, để bệnh tình nặng thêm, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, thậm chí nguy hiểm đến mức có thể đột tử.”

Nghe lời khuyên của bác sĩ, tôi lập tức nghĩ tới một vấn đề quan trọng. “Bác sĩ, tôi có thể sinh con không?”

Bác sĩ ngẫm nghĩ một cách nghiêm túc mới trả lời: “Với tình trạng của cô, không thể loại trừ khả năng gặp nguy hiểm trong lúc sinh nở. Nhưng nếu cô điều trị tốt, đến khi chức năng tim hồi phục bình thường, cô có thể mang thai và sinh con.”

Lúc này tôi mới yên lòng.

Tuy bác sĩ dặn dò tôi nên nằm viện theo dõi vài ngày nhưng tôi vẫn không thích cảm giác cô độc trên giường bệnh khi không có người bên cạnh. Điện thoại di động của tôi lại bị hỏng nên không thể liên lạc. Nhân lúc bác sĩ không để ý, tôi lén lút rời khỏi bệnh viện, đón taxi về nhà nghỉ ngơi. Khi taxi đi qua công viên Lục Hồ ở gần đó, tôi chợt nhìn thấy một chiếc xe con quen thuộc đậu bên đường.

“Dừng xe! Dừng xe!”

Taxi vừa dừng lại, tôi nhét một tờ tiền vào tay người tài xế rồi lao xuống xe như tên bắn.

Lúc này, bầu trời trong xanh vời vợi. Tôi đứng yên một chỗ nhìn Cảnh Mạc Vũ tiến về phía tôi, tất cả những chuyện xảy ra tối qua dường như chỉ là cơn ác mộng.

“Ngôn Ngôn!” Anh đứng trước mặt tôi, nắm chặt cánh tay tôi thể hiện sự tức giận lẫn vui mừng. Sau đó anh kéo tôi vào lòng.

“Sao anh lại ở đây?”

“Anh đang đợi em.”

Nhưng anh không biết, chỉ một chút nữa thôi, anh sẽ không bao giờ đợi được tôi nữa.

Dưới bóng cây ngô đồng rậm rạp, áo khoác ngoài bị ướt của anh rất lạnh khiến tôi không cảm nhận được sự ấm áp mà tôi mong muốn. Lòng bàn tay đang ôm tôi có vết máu đọng. Bởi quá dùng sức, lòng bàn tay anh hơi nóng, nhớp nháp khiến tôi bất giác nhớ tới cảnh tình yêu máu me đầm đìa giữa anh và Hứa Tiểu Nặc.

Tôi rời khỏi vòng tay Cảnh Mạc Vũ, cười cười: “Đợi em? Em tưởng anh sẽ lại xối tung cả thành phố A lên ấy chứ!”

Cảnh Mạc Vũ á khẩu.

Thật ra, tôi cũng muốn học theo Hứa Tiểu Nặc, nhìn anh bằng ánh mắt bi thương, ai oán rồi khóc nức nở. “Em cũng đau lòng, em cũng yếu đuối, em cũng cần sự an ủi của anh. Nhưng lúc em bị ngất trong mưa gió, lúc em chờ đợi gặp anh lần cuối, anh lại ở bên người con gái khác...”

Có lẽ Cảnh Mạc Vũ sẽ áy náy, sẽ thề thốt với tôi rằng anh sẽ cắt đứt mọi quan hệ với Hứa Tiểu Nặc. Đáng tiếc, tôi không học ngành điện ảnh, không biết diễn cảnh tình cảm sướt mướt này. Tôi chỉ biết nở nụ cười vô tư với Cảnh Mạc Vũ. “Anh không cần đợi em, em rất khỏe mạnh, vạn sự như ý, khỏi cần anh hao tâm tổn trí. Có thời gian rảnh, anh hãy đi an ủi người tình cũ của anh ấy!” Tôi lại cảm thấy hơi tức ngực, phải hít thở vài lần tôi mới có thể nói tiếp. “Tối qua em chơi mệt quá, bây giờ em muốn về nhà nghỉ ngơi. Anh mau quay về bệnh viện đi, ngộ nhỡ cô ấy lại có ý định tự sát, chắc chắn anh sẽ hối hận cả đời.”

“Ngôn Ngôn, anh...”

Tôi cười cười, xua tay, cắt ngang lời giải thích của anh. “Anh không cần giải thích, em hiểu.”

Mọi lời biện giải lúc này đều là vô nghĩa, nhưng người đàn ông cứ cho rằng những lời vô nghĩa này có tác dụng nên ra sức giải thích: “Anh và Hứa Tiểu Nặc thật sự không có gì cả.”

“Vậy sao? Anh cho rằng quan hệ như thế nào mới gọi là “có gì”? Quan hệ vợ chồng bị pháp luật trói buộc một cách miễn cưỡng như mối quan hệ của chúng ta?”

“Trói buộc miễn cưỡng?”

“Em nói không đúng sao? Hai người thích đóng phim tình cảm bi kịch “yêu nhau mà không thể ở bên nhau”, em cũng không có ý kiến. Nhưng đừng lôi em vào cuộc, em mệt mỏi lắm rồi, không còn sức lực để diễn trò với hai người.”

“Em!” Cảnh Mạc Vũ bóp chặt tay tôi khiến tôi đau đến mức toàn thân tê buốt.

Lúc này là giờ đi làm, người qua lại mỗi lúc một đông. Việc chúng tôi tranh cãi giữa đường thu hút sự chú ý của không ít người, thậm chí có người còn thì thầm to nhỏ: “Anh ta chẳng phải là Cảnh Mạc Vũ hay sao?”

“Mới sáng sớm đã lôi lôi kéo kéo con gái nhà người ta, chắc không phải anh ta đâu.”

Được người qua đường nhắc nhở, Cảnh Mạc Vũ mới ý thức anh đã thất lễ. Anh nhanh chóng lấy lại dáng vẻ phong độ thường ngày. “Chúng ta lên xe nói chuyện đi!”

Cảnh Mạc Vũ kéo tôi ngồi lên xe rồi mở đĩa CD. Tiếng dương cầm du dương vang lên. Đó là bản nhạc dương cầm tôi thích nhất. Gió mang ký ức thổi thành những cánh hoa, tiếng nhạc êm ái như cánh hoa, ngập tràn không gian, mang theo bao ký ức đẹp đẽ.

Tôi lặng lẽ quan sát Cảnh Mạc Vũ ở bên cạnh. Anh nhíu mày, hai tay nắm chặt vô lăng, máu đỏ từ ngón tay anh chảy xuống. Trái tim tôi đột nhiên mềm nhũn, tôi im lặng kéo tay anh, dùng giấy ăn nhẹ nhàng lau vết thương của anh. Vết thương sâu và dài hơn tôi tưởng.

Mặc dù đã cố gắng nhẫn nhịn nhưng tôi vẫn không kiềm chế, cất giọng oán trách: “Vì cô ấy, anh để bản thân bị thương đến mức này. Em biết anh thương cô ấy nhưng liệu anh có hiểu, có người càng xót anh...”

Cảnh Mạc Vũ nhìn tôi, đôi lông mày nhíu chặt mới từ từ dần ra “Ngôn Ngôn, em hãy tin anh. Quan hệ giữa anh và cô ấy không phải như em nghĩ đâu. Em biết anh không phải ngày một ngày hai, chắc em cũng hiểu tính anh. Anh là loại đàn ông muốn yêu mà không dám yêu sao? Nếu anh thật lòng yêu một người con gái, anh sẽ không bao giờ để cô ấy đi, càng không có chuyện cưới người con gái khác, bất kể vì lý do gì.”



Tôi thừa nhận, Cảnh Mạc Vũ đúng là người đàn ông không dễ dàng thỏa hiệp. Nhưng...

“Anh không yêu Hứa Tiểu Nặc, tại sao anh cứ dây dưa với cô ấy mãi, còn nuôi cô ấy suốt ba năm? Anh đừng nói với em, chỉ là anh gặp dịp mua vui thôi đấy. Nếu chỉ là mua vui thì trò vui của anh có phải quá dài rồi không?”

“Ai nói với em anh nuôi Hứa Tiểu Nặc ba năm? Tề Lâm à?”

“Ai nói không quan trọng.”

Ngữ khí của Cảnh Mạc Vũ mềm hẳn: “Em thà tin lời đồn đại vô căn cứ từ người khác chứ nhất định không muốn tin anh sao?”

“Em chỉ tin vào mắt mình. Chính mắt em nhìn thấy anh và Hứa Tiểu Nặc ôm nhau ở đám cưới của chúng ta, anh sợ ba gây tổn thương cho cô ấy nên mới đưa cô ấy đi Mỹ. Nghe nói cô ấy mất tích, anh suýt nữa bới tung cả thành phố A...” Tôi vuốt ve bàn tay anh. Tim tôi rất đau, đau đến mức hai mắt ươn ướt. “Em nhìn thấy, anh vì cô ấy mà bị thương đến mức này, còn quên không băng bó...”

Cảnh Mạc Vũ nhìn tôi chăm chú, rất lâu. Ánh mắt sâu thẳm của anh tựa như đưa chúng tôi đến một thế giới tĩnh mịch, chỉ có hai chúng tôi.

“Vậy em có nhìn thấy, cô dâu trong đám cưới của anh là em... Không tìm thấy em, anh chẳng cần lật tung đất trời để tìm kiếm, bởi anh biết em ở đâu... Vì cô ấy, anh dùng tay cướp con dao, nhưng vì em, anh có thể dùng ngực đỡ đạn... So với em, cô ấy chẳng là gì cả.”

“Vậy sao? Anh không yêu cô ấy thật sao?” Tôi đúng là người không có chí khí, tôi thậm chí miệt thị bản thân vô số lần.

“Ừ, anh chưa từng yêu cô ấy! Ngôn Ngôn, có một số chuyện, anh không hy vọng em biết tường tận. Tóm lại, em hãy tin anh, quan hệ giữa anh và Hứa Tiểu Nặc không như em nghĩ. Ba năm nay, anh bù đắp rất nhiều vật chất cho cô ấy, vì anh nợ cô ấy, anh hứa sẽ đối xử tốt với cô ấy cho đến ngày cô ấy qua đời...”

Cảnh Mạc Vũ nói anh đối xử tốt với Hứa Tiểu Nặc là vì anh nợ cô ấy. Nhưng hôm qua, vẻ mặt anh khi nghe tin Hứa Tiểu Nặc mất tích, vẻ lo lắng và hoảng sợ đó, chắc chắn không đơn giản là mắc nợ, mà còn có khúc mắc khác. Nhưng anh cố ý nói dối tôi hay anh chưa nhìn thấu trái tim mình? Tôi không thể hiểu nổi, cũng không có cách nào phản bác. Có điều, quyết tâm buông tay của tôi lại bắt đầu dao động.

Tôi nên tin lời anh, hay tin vào điều mình nhìn thấy? Rõ ràng là vấn đề một đứa trẻ lên ba cũng có thể thoải mái trả lời, vậy mà tôi không tìm ra đáp án. Thấy tôi lặng thinh, Cảnh Mạc Vũ vỗ vai tôi. “Được rồi, em đừng nghĩ ngợi

nữa, anh đưa em về nhà nghỉ ngơi. Đợi sau khi nghỉ ngơi thoải mái, em hãy quyết định có nên tha thứ cho anh hay không.”

Tôi lặng lẽ gật đầu. Quả thật tôi rất mệt mỏi, dường như tôi lại rơi vào một cục diện khó khăn, không có sức lực để trốn thoát.

Vì áo khoác của tôi sẫm màu nên lúc giúp tôi thắt dây an toàn, Cảnh Mạc Vũ mới để ý bùn đất dính trên áo tôi. “Sao áo em bẩn thế?”

Tôi không muốn cho anh biết bệnh tình của mình, sợ anh lo lắng. Tôi ngập ngừng vài giây rồi mới mở miệng: “Tối qua em không cẩn thận nên bị ngã.”

“Có bị thương ở đâu không? Để anh xem nào!” Thần sắc anh có vẻ hơi căng thẳng, anh giơ tay định cởi cúc áo của tôi.

Tôi vội vàng kéo vạt áo. “Em chỉ bị ngã nhẹ thôi, không bị thương chỗ nào.”

Một tháng không về nhà, tôi hy vọng sẽ mang đến niềm vui bất ngờ cho ba. Kết quả vẫn chưa vào đến cửa, người bảo vệ gác cổng chạy tới, cúi người nói nhỏ với Cảnh Mạc Vũ khi anh hạ cửa kính xe: “Thiếu gia, ông chủ nổi nóng suốt buổi tối hôm qua, còn nói với chúng tôi, không cho thiếu gia đặt chân vào cửa Cảnh gia. Hay là đợi ông chủ bớt giận, thiếu gia hãy quay về được không ạ?”

Thấy Cảnh Mạc Vũ không lên tiếng, anh ta vội nói: “Tôi cũng chỉ nhiều chuyện nên hỏi vậy thôi, nếu thiếu gia muốn vào, tôi sẽ lập tức đi mở cổng.”

“Anh hãy đi báo với ông chủ, tiêu thư đã về.”

Lúc này, anh chàng bảo vệ mới để ý tôi đang ngồi ở ghế lái phụ. “Vâng ạ! Tôi sẽ đi ngay!”

Chưa đầy ba phút sau, cánh cổng từ từ mở ra. Ba tôi tươi cười rạng rỡ ra đón tôi. Dưới ánh mặt trời, mấy sợi tóc bạc trên đầu ông càng nổi rõ, dù dáng người không thẳng như ngày nào nhưng vẻ uy nghiêm vẫn không mất đi.

“Ba!” Tôi chạy tới, lao vào lòng ba. “Con rất nhớ ba!”

Câu này tôi đã nói không biết bao nhiêu lần, nhưng đây là lần đầu tiên xuất phát từ trái tim. Ba tôi cười ngoác miệng, kéo tôi vào nhà, còn lên tiếng dặn dò vú Ngọc chuẩn bị đồ ăn ngon cho tôi. Nhớ tới lời dặn của bác sĩ, tôi vội nói: “Gần đây con đang giảm cân nên muốn ăn đồ nhạt thôi.”

“Được, được. Sao đột nhiên con lại nghĩ đến chuyện giảm cân? Mà con có béo đâu!” Ông kéo tay áo của tôi để nghiệm chứng nhận xét của mình. Ông chột ngây người khi nhìn thấy dấu hôn mờ mờ trên tay tôi.

Tôi nhanh chóng kéo tay áo, giấu tay sau lưng. “Con cảm thấy hơi mệt, con lên phòng ngủ một lát.”



Mới đặt chân lên cầu thang, tôi liền nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của Cảnh Mạc Vũ: “Anh lên cùng em.”

Tôi suýt lặn từ trên cầu thang xuống.

Tôi vội vàng đi lên tầng, trong suy nghĩ muốn nhốt Cảnh Mạc Vũ ở ngoài nhưng vừa đẩy cửa phòng ngủ, mùi hương chỉ thuộc về anh xộc tới. Tôi chợt tỉnh ngộ, căn phòng ngủ bây giờ không còn là không gian riêng của tôi. Đây cũng là phòng của anh. Một cảm xúc không nói thành lời bỗng trào lên trong lòng tôi. Dường như chúng tôi đã dần dần thuộc về nhau một cách rất tự nhiên.

Hóa ra đây chính là hôn nhân, là vợ chồng, không chỉ đơn giản là một mối quan hệ, mà còn là một chốn về.

Bước vào phòng, tôi bất giác đảo mắt quanh phòng. Mọi thứ bên trong vẫn y như lúc tôi đi. Máy tính bảng vẫn ở vị trí gần đầu giường, chăn ga gối vẫn là bộ tôi thích nhất... Trên kệ trang trí đặt sáu chiếc cốc dạ quang. Sáu chiếc? Tôi nhớ Cảnh Mạc Vũ chỉ ném vỡ một cái.

Tôi đếm lại, xác định không nhìn nhầm, tôi ngạc nhiên hỏi Cảnh Mạc Vũ đang đi vào phòng: “Cốc của em sao thừa ra một cái?”

“Mấy ngày trước anh đi Pháp, nhân tiện mua cho em.”

“Anh đi Pháp làm gì?” Trong ấn tượng của tôi, việc làm ăn của ba tôi không lớn và xa đến tận nước Pháp.

Cảnh Mạc Vũ thản nhiên trả lời: “Anh tới quảng trường cho chim bồ câu ăn.”

Câu trả lời của anh khiến tôi không kìm được bật cười thành tiếng. Bởi dù ngốc đến mấy tôi cũng hiểu, làm gì có chuyện người bận rộn như Cảnh Mạc Vũ đi tận Pháp để cho chim bồ câu ăn, anh cố ý đi để mua cốc cho tôi. Nhưng ngay sau đó, tôi cảm thấy nụ cười có vẻ không hợp thời, thế là tôi vội vàng cầm bộ đồ ngủ đi vào phòng tắm.

Đang kỳ cọ người, tôi chợt nghe thấy tiếng gõ cửa nhẹ nhàng. Tôi còn chưa kịp lên tiếng cự tuyệt, Cảnh Mạc Vũ đã đẩy cửa đi vào.

Lúc không mảnh vải che thân bị một người đàn ông đột ngột xông vào phòng tắm, theo bản năng, tôi giơ tay che ngực. “Sao anh lại vào đây?”

Cảnh Mạc Vũ nhếch miệng. “Anh vào đây có phạm pháp không?”

“...” Quả thực không phạm pháp, lại còn được pháp luật bảo vệ nữa là đằng khác.

“Đề anh xem em có bị thương không? Vừa nói, anh vừa tiến lại gần, kéo tay tôi quan sát kỹ lưỡng. Tôi bị ngã không nghiêm trọng, chỉ là trên vai và cánh tay

có vết bầm tím, nhưng nhờ những dấu hôn vẫn chưa tan hết nên vết bầm tím trông không rõ lắm.

Thấy tôi không sao, Cảnh Mạc Vũ mới yên lòng.

“Em đã nói không sao rồi mà, không đau chút nào.” Tôi tưởng kiểm tra xong anh sẽ đi ra ngoài, nào ngờ, anh bắt đầu cởi cúc áo.

Tôi nhìn anh bằng ánh mắt cảnh giác. “Anh muốn làm gì?”

“Tối qua ở công viên đội mưa một đêm, người anh vừa bần vừa dính nham nháp, anh cũng cần tắm rửa.”

“...” Tôi còn có thể nói gì, tắm chung với vợ không phải hành vi phạm pháp.